

ROMÁN

MELITA DENKOVÁ

TAJNÝ DENÍK BLANKY Z VALOIS

Copyright © Melita Denková, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Melita Denková, 2018

Redakční úprava Johana Malá

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-825-6

KNIHA PRVNÍ

KRÁLOVNA
BEATRICE

I. ČÁST

PROLOG

LISTOPAD 1322, PALACE DE CITÉ, PAŘÍŽ

„Jan Český dává dohromady páry se stejnou ochotou jako kuplíř – a dohazovačské plány v něm uzrávají snadno, se zchytralou zvráceností, tak jako všechny jeho pletichy. Kdyby už neměl dost výnosné řemeslo, mohl by vést pařížský nevěstinec,“ mluvil s rozmarnou vulgárností hromotluk Robert z Artois ke svému mladšímu společníkovi, krásnému Filipovi z Valois.

Oba pánové se zasmáli.

„Hodte ho do řeky a on hned vyplave, a ještě se štikou v hubě,“ prohodil Filip.

„Přesto ho máte rád.“

„A jde to jinak? Je pravý rytíř... A že je pletichář? Taký se tomu říká diplomat, Roberte. A kuplíř? Hm... provádí *bystrou* sňatkovou politiku.“

Filip se odmlčel a začal ve stojanu pátrat po jezdeckém bičíku. Vybral si jeden se slonovinovou rukojetí a dodal:

„I když mě dráždí, jak se Jan pořád chvástá... Prý francouzskému královskému domu už vnutil sestru Marii a má v plánu spojit s naším rodem i svoje děti... Ale my,“ uhodil se Filip do hrudi, až to zadunělo, „my si přece nic nutit nenecháme. My jenom laskavě zvážíme...“

V koutě za truhlou, na níž ležela helmice zdobená pštrosími pery, cosi zašramotilo – a vyhlédla odtud dívčí hlavička.

„Co tady děláte, Blanko?“

Když Filip spatřil plavé prstýnky nevlastní sestry, zrudl, zle se zamračil a švihl bičíkem do elegantních jezdeckých bot vyrobených mistrem ševcem až v daleké Cordóbě.

„Co jsem provedla?“

„Posloucháš, co není pro tvoje ouška, maličká.“

„Já nic poslouchat nechtěla,“ uraženě zamumlala šestiletá Blanka z Valois.

Robert se opět zachechtal.

A Blanka ohrnula rty.

Řekla jen pravdu. Byla tu první, chtěla si v útulném přímém královské zbrojnice hrát s panenkou na přijímací den u královny. Tihle dva vetřelci přišli až po ní... A tomu, o čem mluvili, vůbec nerozuměla.

„Neodmlouvej. A mazej ven!“

Kdyby se Filip nerozčilil, Blanka by asi jeho slova zapomněla. Vryla se jí do paměti jenom proto, že bratr zbrunátněl a švihal bičíkem do holínek, a že se obr pan Robert chechtal – měl mocný, dunivý smích.

Později v životě si pak na chvíli ve zbrojnici vzpomněla mnohokrát... Také proto, že Janova záliba ve sňatkové politice brzy zasáhla i ji: v sedmi letech byla slečna z Valois provdána za Janova syna Václava – a český král se zase naparoval, že to sladké pískle je mimo jiných předností pravnučkou Ludvíka Svatého – jako by Blančin rodokmen byl jeho zásluha!

Rytířský Jan měl chvástání v krvi.

Ovšem zrovna tak diplomacii.

Když L.P. 1334 došlo na další skvělý sňatek, dokázal mlčet jako hrob, protože se mu to hodilo... Zatajil jej před svými dětmi i snachou Blankou, a to navzdory tomu, že se oženil on sám, a že mu svatbu v Paříži vystrojil Blančin bratr Filip, už šest let panující francouzský král.

Na Pražský hrad zpráva dorazila až rok poté, ukrytá v pouzdře zavěšeném u sedla zabláceného kurýra.

Přitom král Jan mohl synovi Karlovi a snaze Blance říct o sňatku sám – bydlel v té době na Staroměstském rynku v domě U Bílého zvonu.

KAPITOLA 1

KAREL LUCEMBURSKÝ

MARKRABĚ MORAVSKÝ

BLANKA Z VALOIS

MARKRABĚNKA MORAVSKÁ

Prosincové ráno se těžce rodilo z mokré mlhy, ale na nádvoří Pražského hradu už bylo rušno. Kameníci spěšně dokončovali dlažbu před novým královským palácem a mlhou se neslo horlivé ťukání jejich kladívek.

Na nádvoří vjel zakuklený jezdec, tak zablácený od hlavy k patě, že se nedala rozeznat barva pláště ani odznaky: seděl však na mohutném, dobře stavěném koni, už od pohledu vytrvalém běžci, a u sedla visela podlouhlá brašna kurýra.

Ťuk ťuk... klap klap... Ťukání kameníků na chvíli splynulo s klapáním kopyt, ale jen na chvíli, protože jezdec zastavil u dveří paláce.

„Zavolej mi sem dveřníka,“ houkl na strážného a toponě sklouzl z koňského hřbetu. „A snad ti nemusím říkat, že máš dát odvést koně do stáje.“

„Jak rozkazuješ, vzácný pane.“

Jezdec zadupal, aby rozproudil krev ve ztuhlých nohách, přimhouřil oči, když mu vítr vmetl do očí šedavý prach – a už se objevil dveřník.

Krátké dohadování... Vzápětí jejich slova putovala od jedněch služebných úst k druhým. Nakonec chodbou v jižním křídle, ještě vonícím čerstvou omítkou, spěchala Marie z Vivettu, komorná markraběnky Blanky, k ložnici v prvním patře.

Ve velké komnatě, rozdělené paravány na útulná zákoutí, došla k mohutnému loži s baldachýnem, odhrnula závěs, a když spatřila dvojici, schoulenou v hedvábných poduškách, usmála se a bezděky sepjala ruce.

Hnědovlasý mladík objímal paže křehké plavovlásky. Mladík byl nahý, dívka na sobě měla noční košili z bruselských krajek podobných mořské pění.

Z tváří milenců zářilo štěstí a klid – žádný div, že dnes zaspali ranní mši.

Ale nedalo se nic dělat.

Marie zlehka poklepala na polštář vedle hnědých kadeří: mladík cosi zamumlal a trochu se pootočil. Marie se dotkla jeho ramene. On už už chtěl ruku uchopit a přitisknout si ji ke rtům, ale komorná honem ucukla.

„Pane...“

Markrabě Karel konečně rozlepil oči a zamrkal; když poznal tvář vedle brokátového závěsu, tlumeně se zasmál a posadil se.

„Co je, Malie?“

Přitom si položil prst na ústa a ohlédl se po plavých vlasech rozhozených na polštáři. „Pst, paní spí...“

Marie přikývla a šeptla:

„Promiň, pane. Přijel spěšný kurýr.“

„Odkud?“

„Nevím, snad z Francie... Hledali tě v kanceláři, pak si někdo vzpomněl, že tě neviděl ráno v kapli... Až pan z Brna dal zavolat mě, že prý jsi jistě v ložnici.“

Komorná mluvila kvapně a přerývaně, jako by chtěla říct vše co nejrychleji co nejméně slovy, navíc nejtíšším

šeptem. Přesto se z pokrývek ozval altově zbarvený, melodický hlas:

„Co si to s Malie vykládáte?“

Karel se pootočil. „Nejspíš to, že je už den a my jsme zaspali, ma chérie. Postrádali nás i na ranní bohoslužbě. Snad mi Bůh odpustí, že tě tolik miluju... Ale teď musím přijmout kurýra.“ Sklonil se k oušku, napůl schovanému v hustých světle plavých pramenech. „Spi dál, tebe se moje starosti netýkají.“

Sevřenou pěstí si chlapecky promnul oči, jako by z nich chtěl dostat zbytky spánku, zívá a spustil nohy z postele.

„Ne, nikam nechod“, ozvalo se, přikrývka se rozvlnila a z krajkového rukávu vyklouzla dívčí ruka. Karel se sklonil a políbil útlé zápěstí.

„Slibuju, že se vrátím.“

„Když tedy slibuješ, jdi si. Propouštím tě,“ broukla Blanka.

„Slibuju, motýlku... Sli-bu-ju...“ Karel si přetáhl přes hlavu krátkou halenu, sáhl po pláštiku, nedbale hozenému na paravánu, a vykročil ke dveřím.

Blanka zamumlala ještě něco, co znělo jako pochyby a protest, a už jen v duchu dodala:

Jdi si, i když znám tvoje sliby lásky. Jsou křehké, pokud na cestě potkáš povinnost...

Zabořila tvář hlouběji do polštáře.

Ticho v komnatě čeřilo už jen vzdálené tukaní kladívek, jako když vítr kreslí vlnky na vodní hladinu. A na hladině Blančina polospánku také pluly vlnky.

Vzpomínek... Výčitek... Otázek... Jak je to dávno, kdy spolu byli v mileneckém loži? Dávno.

V únoru. Ve Znojmě. Na svatbě nejmladší Karlovy sestry Anny: stydlivá dvanáctiletá dívka si brala o dvaadvacet let staršího vévodu Otu Habsburského – sňatek domluvil král Jan a Karel byl hostitelem.

Tři dny zaplnily turnaje, hostiny, tanec – a noci patřily hrám lásky, ačkoliv Blanka už měla břicho.

Jenže to byly pouhé tři dny – v únoru, a teď je prosinec... Protože povinnosti pořád odvádějí Karla pryč.

Povinnosti!

Na svatbě sliboval, že brzy přijede za manželkou do Prahy, aby byl nablízku v její těžké hodině:

„Jen co dokončím pár maličností, srdíčko, slibuju...“

Blanka věřila.

Ale do hnízd v královských stájích už přilétly vlaštovky, pak pod hradbou, na cestě ke Lvímu dvoru, rozkvetly bílé kolářky bezu, a Karel pořád nikde.

Přišel květen, dvacátý čtvrtý májový den, deset dní po jeho devatenáctých narozeninách...

Blanka slehla – – – a on?

Pobýval tou dobou daleko v Meranu.

Protože – ach! – už v dubnu ranila mrtvice vévodu z Korutan a Tyrol, a Karel měl hned *povinnost*: spěchal na pomoc třináctiletému bratrovi Janu Jindřichovi a jeho manželce, dědicům mrtvého vévody.

Tohle se sice dalo pochopit, bratr je bratr a země mladých nezkušených panovníků dobrá kořist pro staré chtivé krále, bylo nezbytné zasáhnout. Ale přesto, opravdu Karel nemohl víc spěchat domů?

Na svět měl přece přijít jeho syn a dědic!

Blanka se podrážděně zavrtila a stočila se do klubíčka, jako by se chtěla schovat před vzpomínkou na májový den, kdy poprvé spatřila dcerku a místo lásky cítila obavy, že zklamala manžela, ale snad přímo z brokátového polštáře dotěrně vyplouvaly další a další vlny...

Karel se objevil na Hradě až v létě, kdy už bylo Markétce několik týdnů. Nic nevyčítal, něžně líbal nemluvně i manželku, ačkoliv jinak – Bože, ovšem! – jinak ji musel šetřit. A než se zotavila, opět měl povinnost odjet.

Tentokrát s těmi chtivými králi – anebo s jinými? – sjednával jakýsi mír.

Mír v duši jeho ženy ho nezajímal?

Vrátil se teprve před týdnem, dokonce s otcem – a zdálo se, že zapomněl, že se oženil.

A tohle už byl vrchol!

Trávil čas v hradní kanceláři, obklopený notáři a písaři a zavalený propočty, výkazy, depešemi, daty a fakty, jak tomu říkal. Sice si každý den udělal čas na dcerku, jenže z dětské komnaty zas spěchal k lejstrům a zůstával s nimi i v noci, ponořený do práce jako do hluboké studny. Nový palác byl plný ruchu, ale Karlova kancelář se proměnila ve svatyni poustevníka.

Blanka se trápila...

Strašně se trápila!

Snad existují i manželské povinnosti? Přece si Karel nemyslí, že ji ještě nesmí navštívit?

Včera večer se přemluvila k odvážnému kroku. Oblékla si noční úbor z běloučké krajky, nechala si rozpustit vlasy, přehodila přes sebe stříbřitý hedvábný plášť a – plná studu a pochyb – zamířila k poustevníkovým dveřím.

Tiše otevřela.

Čekala, že manžela najde samotného, ale v síni osvětlené tlustými svícemi seděli čtyři muži.

Její vstup vzbudil úžas – až pan Mikuláš z Brna, Karlov kancléř a Blančin velký přítel, mrkl a zamířil ke dveřím, kulatým obličejem se mu přitom šířil chápavý úsměv. Druhý slovnutný pán, notář Petr, a dva mladí písaři sklopili oči a tiše se vytratili za kancléřem.

Karel s Blankou se octli sami.

S úsměvem na ni pohlédl a prošel pruhem světla k temnému výklenku, kde stála stříbrná konvice ve tvaru kohouta, památka na Karlova děda Václava II., a nalil do dvou vysokých skleněných číší víno.

„Je z tvé výbavy,“ prohodil, jako by Blančina návštěva byla něco obvyklého a jenom pokračovali v rozmluvě. „Ale brzy už můžeme pít vlastní, réva z Francie se ujala.“

Trochu se opili... a pak se milovali mezi šustícími lejs-try. Když zazněl půlnoční zvon a nocí fičel vítr, kradli se chodbou jako tajní milenci. V ložnici na lví kožešině před krbem se milovali znovu, a ještě, jak se sluší, za zataženými závěsy lože.

Bohužel po noci přišlo ráno... a kdoví, jak je to se slibem, že se Karel vrátí.

Kolikrát odjel na den a vrátil se třeba za týden?

KAPITOLA 2

KAREL LUCEMBURSKÝ

MARKRABĚ MORAVSKÝ

BLANKA Z VALOIS

MARKRABĚNKA MORAVSKÁ

Klapnutí dveří, spěšné kroky. Blanka se probrala z polospánku. Tak přece! Čekala, že ji obejmou mužské paže, čekala polibek na šíji. Horký a naléhavý, anebo něžný? hádala lenivě.

Nestalo se nic. Zklamaně otevřela oči.

Uprostřed ložnice stál zachmuřený manžel, v ruce držel srolovaný pergamen opatřený rudou pečetí.

Co nejsvůdněji se na něj usmála.

Karel se nehnul. Byl stále bosý a rozcuchaný, oblečený v haleně nad kolena a vyšívaném plášti, jednom z těch hejskovských pláštíků, co si přivezl z Itálie: panovník zaválený starostmi v důvěrné chvíli. Blance připadal nesmírně žádoucí.

Vztáhla k němu ruku.

„Mračíš se. Zbořil se svět, protože jsi miloval svou ženu?“

„Skoro, ma chérie.“

Zatřepala prsty. Marně.

Posadila se, rázem bdělá. Chtěla být ustaranému panovníkovi oporou, zvlášť po dnešní noci.

„Co se stalo?“

„Papá...!“

„A –?“

Karel přešlápl a sevřenou pěstí se uhodil do čela. „Zase jednou ze mě udělal hlupáka!“

„Ty můj nešťastný miláčku...“

Blanka se opřela zády o polštář, ochotná trpělivě poslouchat zbrusu nový příspěvek do sbírky tchánových činů, ačkoliv by si nejraději zacpala uši.

Ti dva se navzájem trápili, a ona s nimi, vždycky cítila něco jako stud – za ně, ale i za sebe, že nedokáže zasáhnout a smířit je. Jenže dva kohouti na jednom smetišti se asi smířit nedají, zvlášť když je smetištěm celé království.

Hraje se o tolik!

Boj sice nikdo nevyhlásil, přesto je v každém slově. Probíhá tiše a urputně, a Karel má tu nevýhodu, že je svázaný povinnou úctou k otci a panovníkovi.

Blanka se nepřítomně zadívala na modrý sametový paraván zdobený zlatou výšivkou.

V mysli vyplulo ráno před týdnem, kdy Karel a král Jan společně přijeli – – –

Karel seskočil z koně a sotva pozdravil manželku, hned se obrátil k otci – spěchal mu ukázat novostavbu paláce.

Blanka stála po jeho boku, cítila pýchu jako on a čekala vlídná slova od tchána. O stavbě, vznášející se nad pobořeným palácem Václava II., šla řeč po celé Praze, že je to div stavěný po francouzském vzoru.

Nový palác se otevíral do nádvoří devíti arkádami a nad ním byla dvě patra, první s kaplí, druhé, hrázděné, s komnatami pro dvořany a hosty. A Karel se chystal přidat k paláci i další křídlo a spojit jej můstkem s ora-

toří nádherného chrámu, jenž bude stát na místě už příliš staré svatovítské baziliky, a jehož věže se rozletí až k nebi...

O tom teď Karel horlivě vykládal otcí: vypadal jako mladý nadšený voják, když vystoupí z řady a podává raport veliteli.

Jan z koně nesesedl.

Z výšky koňského hřbetu, jako by si chtěl zachovat převahu, bloudil nevyspalýma, krví podlitýma očima po světlých zdech a nechal syna mluvit. Nakonec s úsměvem dvořana, určeným očím mužů z družiny, kteří zůstali stát opodál, jenom tak na půl úst utrousil:

„Tak pan markrabě s chotí si stavějí palác...“

Najednou před ním stáli jako dvě provinilé děti. A Blanka v tom okamžiku pocítila k tchánovi takovou zášť, až nemohla dýchat, zášť tak velkou, jak velká byla její láska ke zklamanému mladíkovi po jejím boku.

Vzala ho za ruku. On se jí vytrhl. Vypadalo to, že má chuť se na otce vrhnout, a kdyby šlo o někoho jiného, nepochybně by to udělal. Jenže stál před otcem a králem, a tak se opanoval a dokázal říct klidně:

„Přece je to váš palác, Sire.“

Janovi nejspíš neušlo, co se v synovi odehrává, ale dál těkal pohledem kolem, na rtech samolibý úsměv. Po chvílce zase tak přezíravě ucedil:

„Tvůj či můj – vždycky palác na troskách přemyslovské slávy. Pařížský Cité v Praze nikdy nepostavíš, chlapče... ale přeju ti hodně štěstí.“

Usmál se – tak se usmívá Lucemburk na Lucemburka, když ho nenávidí –, nečekaně obrátil koně, obratně, na groši, jak se říkalo, mávl na svoje družiníky a křikl:

„Jedme, pánové!“

Blanka si bezděky zakryla oči dlaněmi.

„Kam, otče?“ dostal Karel ze sevřeného hrdla.

„Na Staroměstský rynek, do domu U Zvonu, jako vždycky,“ hodil Jan přes rameno. „Český král si už zvykl, že ho v Praze budí hádky trhovců na Kurném trhu... Aspoň že už se neštěkám s tvou matkou. Teď tam U Zvonu můžu vzývat jen její pochybně světlou památku.“

„Sire!“

Karel zaskřípal zuby, až to zaprašťelo, zato Blanka si překvapeně uvědomila, že se její zášť rozplývá a proměňuje se v nekonečnou úlevu.

Tchán nezůstane? Díkybohu! Život s ním by se podobal životu na doutnající sopce...

Ale i z dálky za řekou dokázal Jan střílet otrávené šípy.

Včera ráno dorazil na Hrad Janův první komorník Baptiste de Brinvillier, jinak králův důvěrný kumpán; obstarával mu nejrůznější pochůzky, hlavně ty choulostivé a galantní – tedy sháněl ženy do jeho lože.

Karel s Blankou se vraceli z rořátů v hradní kapli. V ruce drželi zdobenou svíci, v záhybech šatů ještě měli vůni kadidla, v uších jim dozníval zbožný zpěv – a vtom si všimli, že se šerou chodbou před nimi, osvětlenou jedinou pochodní, kymácí mužská postava. Mířila k hradní kanceláři. U dveří se opřela o stěnu a vypadalo to, že jen tak okouní.

„Není to Baptiste?“ špitla Blanka.

„Je. Ten lotr! Zrovna teď,“ sykl Karel podrážděně. „Jdi už, srdíčko, tohle není nic pro tebe.“

Když Blanka komorníka mýjela, nevšiml si jí; jednou rukou se přidržoval zdi, oči upíral na dlaždice podlahy a několikrát říhl tak mocně, až se mu zatřáslly tlusté tváře.

Rychle přešla, ale pak už vykročila pěkně pomaloučku, aby nepřišla o nic, co se odehraje za jejími zády.

„Co tady děláte, pane de Brinvillier?“ rozkřikl se Karel. „Zabloudil jste k nám cestou z hampejzu? Páchnete jako tchoř a jste úplně namol.“

„Ééé... Dovolte, Výsosti... Mám zde povinnost... povinnost tlumočit vzkaz od Jeho Veličenstva...“

Blanka ještě zpomalila.

„Jeho Veličenstvo se ptá, to... totiž panu markraběti ukládá,“ zakoktával se komorník, „aby na Hradě nechal připravit... komnaty pro českou královnu... A neptejte se na podrobnosti, já už víc radši neřeknu.“ Stvrdil to škytnutím.

„Taky to stačilo!“ rozlehl se chodbou Karlův hlas. „Bože, netrestej mě, papá už pije tolik, že se pomát! Měl byste se o něj líp starat, Baptiste! Zmizte mi z očí!“

Komorník opět škytl.

„Já bych šel rád, Výsosti... ale nejdřív... ééé... prosím o vaši odpověď... Co-co-co,“ zamotal se mu jazyk, „co tedy mám Jeho Veličenstvu vyřídit?“

„Že česká královna v klidu odpočívá na Zbraslavi. A že jsem vás nakopal do zadku!“

Nato se ozval výkřik a žuchnutí. Blanka kmitla pohledem přes rameno, ale Karel výhružku nesplnil, komorník upadl sám, Karel mu naopak pomáhal na nohy a vrčel:

„Pokuste se, aby se otec už jednou pořádně vyspal a vystřízlivěl. A vy taky, Baptiste... Pošlu vám dolů šašky a kejklíře, ať se pro jednou rozptýlíte jinak než vínem... Dobrý Bože, proč papá musí za každou cenu provokovat?“

Poslední slova už Karel hučel pro sebe a potom práskl dveřmi kanceláře.

Co asi tchán provedl tentokrát? Blanka pohlédla na manžela. „Tak co se stalo?“

„Pamatuješ si na včerejší výstup s Baptistem? Víím, žeš poslouchala, a teď jsem skoro rád.“

Slabě se pousmála a kývla.

„Šašek jsem já. Čti!“ Karel jí hodil do klína list. Jakoby chtěla výkřik podtrhnout, rudá pečeť poskočila na krajce Blančiny košilky.

„Právě nám přišla z Lucemburska,“ zajíkl se Karel, „neobyčejně šťastná zvěst!“

Blanka narovнала pergamen a přelétla první řádky.

Ve jménu Páně vroucně pozdravujeme pana Karla, markraběte moravského a prvorozeného syna pana krále Jana, dále pak pana Jana Jindřicha, dalšího syna téhož krále, nyní vévodu z Korutan a hraběte Tyrolského, a také všechny další, kteří se chystají číst tento dotaz a vzkaz, stálo v záhlaví.

Znamenalo to, že list je dílo notářů, určené opět notářům oslovených pánů, a že půjde o složitou záležitost, na níž se podílel houf zběhlých právníků.

Blanka se zahloubala do květnatých odstavců a v duchu je hned krátila.

Listina shrnovala dotaz lucemburské šlechty a lucemburských měst, zda Karel a jeho bratr Jan Jindřich souhlasí s ustanoveními svatební smlouvy, jež byla sepsána pro nevěstu Beatrici z Bourbonu, která 31. prosince 1334 uzavřela v Paříži sňatek s králem Janem Českým z rodu Lucemburků.

Dle svatební smlouvy se nevěstě zaručovalo: ze strany vévody Ludvíka I. Bourbonského, nevěstina otce, jako věno roční renta 4 000 turnosů z platů na statcích v hrabství Clermont, ze strany krále Jana, ženicha, pak obvěnění z výnosů na jeho zbožích v Lucembursku.

Případným mužským potomkům vzešlým z tohoto svazku mělo dědicky připadnout celé hrabství Lucemburk a rodové lenní državy ve Francii, případné dcery pak měly zdědit důchody z Janových statků v Hennegavsku.

Toto ustanovení ve prospěch potomstva z druhého Janova sňatku mají jeho synové z prvního lože zaručit zvláštními listinami, neboť nejsou vyloučené obavy, že odtud vzniknou nesnáze...

Poslední odstavec si Blanka přečetla ještě jednou, potom položila list na pokrývku a upřela pohled na manžela, aniž si troufla promluvit.

I Karel mlčel.

Ona z něj nespouštěla oči a trochu pozvedla obočí. A následoval výbuch.

„Ano, jen si mě důkladně prohlédni! Tupého šaška, který má za otce obratného kejklíře!“

Vrhl se na pergamen. Zdálo se, že tenkou kůži roztrhá, ale jenom listinu stiskl v dlani, začal pochodovat ložnicí a vztekle drtil mezi zuby:

„I když se od papá dá čekat cokoliv, byl jsem si jistý, naprosto jistý, že už se podruhé neožení, protože ochotně rozhlašoval, že přišel o mužné schopnosti kouzlem jakési báby. Ale dobrý Bože – sukničkář jako on se přece nechlubí věcí, co by zatajil každý muž! Ten šejdíf,“ Karel zvýšil hlas, „se chtěl zbavit závazku k souchotinářské Elize Habsburkovně – namísto sebe hodil Habsburkům do chřtánu malou Annu... A my dva,“ vrhl kosý pohled na Blanku, „my na té svatbě tancovali... A otec dávno předtím tancoval na svojí... a smál se a štědře rozdával z cizího... Ten všemi obdivovaný kavalír s děravou kapsou!“

Náhle se prudce obrátil:

„Porad' mi, co mám odpovědět?“

Otázka zahřála Blanku u srdce.

Noc lásky nesla plody.

Ještě včera by se Karel nezeptal a vyřídil věc po svém, jak by mu velel hněv... Určitě by neběžel za manželkou. Rozčiloval by se a probíral to s kancléřem Mikulášem.

Noc lásky nesla přímo sladké plody! Kéž i v jejím lůně! Kéž tuto noc opět počala a narodí se syn!

„Dáš svůj souhlas,“ odpověděla bez váhání. „Co jiného se dá dělat? Už se to zkrátka upeklo – a člověk musí umět přijmout, co se nedá změnit.“

Takhle jednou slyšela odpovídat otce, když král jakousi mazanou smlouvou vyfoukl rodu Valois panství na německé hranici ve prospěch svého oblíbence.

Karel si švihl pergamenem do dlaně a upřel na manželku zkoumavý pohled.

„Papá ti bere důchody z Hennegavska.“

„A tobě Lucembursko,“ řekla klidně. „Ale i tak dáš souhlas.“ Pokrčila rameny. „Beztak pan z Brna říkal, že příjmy z Hennegavska vždycky zmizí v bezedném měšci víc koho. A co se týče Lucemburska...“

Odmlčela se, jako by přemýšlela.

Nenáviděla temný lucemburský hrad, děsil ji od první chvíle, kdy tam s Karlem přijeli. A ještě víc nenáviděla vzpomínky na to, jak v chmurných hradních zdech strávila tři roky marným čekáním na manžela, protože král Jan zavolal syna do Itálie... A Karel jí pak odtud posílal stále chladnější dopisy, nakonec podepsané *Karel, z boží milosti prvorozený syn nejjasnějšího knížete a pána, pana Jana, z téže milosti českého a polského krále, lucemburského hraběte a téhož pana krále generální místodržící v italských krajinách...* A ona se ze žalu přejídala a dělala ještě horší věci.

Tři strašné lucemburské roky!

Ne, v Lucembursku není o co stát.

„Přece máš velké plány tady,“ řekla nahlas. „A Čechy ti otec nebere.“

„Zatím,“ usekl Karel. „Znáš ho. Jeho hlava, to je ohnisko často šílených plánů.“

„...uzrávají v něm s jakousi zchytralou zvráceností, vybavilo se Blance a k tomu potemnělá zbrojnice a hlučný smích Roberta z Artois. Aby vzpomínku zahнала, pronesla pevně:

„Jistě to nebude tak zlé, jak se ti to zdá teď.“

„Že ne?“

Karel mávl listem, jako by zaháněl mračna pochyb.

„Ach, smlouvy se píšou a pečeti a zase ruší,“ špitla. „A nikdo neví, co přinese čas.“

Další moudrost od otce.

Jakže to řekl? Muži uzavírají smlouvy, aby se v budoucnu měli o co prát. Karel z Valois nikdy neztrácel naději, že ať už se upeče cokoliv, dá se to zase zvrátit – prostě to jenom chce čas.

„Zatím jsou všichni ti synové a dcery pouhá písmenka,“ dodala proto Blanka – a po odmlce šeptla, co našla v hloubi duše. „Zato my dva jsme tady a teď.“

Vztáhla k manželovi ruku.

„Jsi rozmařilá, srdíčko.“ Karel si ruky nevšiml. „Anebo laskavá a velkorysá.“

„Jsem. A očekávám, že i ty... budeš laskavý.“

„Papá to zřejmě taky očekával.“

Jenže já myslela ke mně! zaúpěla v duchu Blanka.

Ruka jí klesla.

Lože je pořád rozestlané, voní jejich těly, a Karel má v hlavě jenom otce... Ale – je pořád korunní princ, a kdyby ho král zamýšlel připravit o právo prvorozeného, pak může obhájit svůj nárok třeba s mečem v ruce.

Pohlédla na manžela.

Zachytil její pohled a zamumlal:

„Ma chérie...?“ Došel k ní a pohladil ji po tváři, jenže tak roztržitě, jako člověk polaská psa, a zase začal pocho-
dovat ložnicí. Když se zastavil, vyhrkl:

„Uděláš pro mě něco?“

Blanka si rozhodila vlasy po polštáři.

„Ano!“

Jakmile si v duchu urovnala budoucnost, zase se vrá-
tila k přítomnosti, a ta pořád znamenala totéž: že oni dva
jsou tady a teď.

„Ano. Hned!“

Po Karlově tváři konečně přelétl prchavý úsměv.

„Tak to nemyslím.“ A už se zase mračil, na mladém čele
nevrlou rýhu.

„Dobře, uvidíme, co přinese... hm... čas. Zatím se spo-
kójím s malou pomstou – ke gratulaci ke skvělému sňatku
přidám, že se neopozdila naší vinou, a ještě... tedy, když
to pro mě uděláš... když mi pomůžeš...?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu. Blanka mlčela. Netou-
žila se mezi ty dva míchat.

I tentokrát Karel pochopil.

„Neboj se, motýlku. Jde jen o –,“ vrhl rychlý pohled
k loži, „o malou službu.“

Malá pomsta, malá služba, a možná velké následky, až
se moravská markraběnka změnila v zrnko mezi dvěma
ohromnými mlýnskými kameny.

„Nazývejme to... diplomatická služba.“

Karel mluvil mírně, jenže zároveň mrštil listem na ko-
bereg. Pak si sedl na postel a na okamžik objal Blanku ko-
lem ramen. Dotyk stejně prchavý jako před chvílí úsměv.

„V naší gratulaci projeví vlídná paní markraběnka přání
uvítat milou tchyni už na hranici, na královském hradu Lokti.
Jeho syn se však té cti vzdává – kvůli matce, jejíž památku
stále oplakává, i kvůli vlastním vzpomínkám na místo, kam
český král kdysi tak laskavě zašantročil čtyřletého syna.“